

hidtil at passere for at naae deres Afgjørelse; men denne Illusion er jeg for mit Vedkommende fuldstændig kommen ud af; og jeg seer, at det Samme er Tilfældet med Postvæsenet, der har gjort samme Erfaring som jeg, nemlig at netop den communale Frihed har i høj Grad forøget Correspondancen mellem Statsmyndighederne. Dette ligger noget i den Umstændighed, at der altid til vore Love hører et vist Quantum Circulairer, som ikke altid ere ffreyne hverken med samme Haand eller i samme Mand som de paagældende Love, men ogsaa deri, at de vedkommende communale Myndigheder — og jeg er i den Henseende saa heldig at kunne citere en Uttring af den høitærede Indenrigsminister under Behandling af en Sag i Folkethinget — ikke altid ret forstaae at benytte den Frihed, der er dem givet, saa at Ministerierne, Amtmændene osv. ofte maae underrette dem om, at den og den Ting, de spørge om og bede om Afgjørelse af, ikke henhører under Ministeriet, men at det er Noget, som de selv maae see at finde ud af og afgjøre. Det er altsaa et Factum, som jeg troer, at Enhver, der har med den Slags Sager at gjøre, vil erkjende, at der hverken er vundet eller egentlig er Gaab om at vinde Noget i Henseende til Formindsfelse af Brevverklingernes Mangfoldighed, gjennem den communale Frihed eller gjennem forskjellige andre Bestemmelser, der i de senere Aar ere trufne. Jeg troer, at enhver Embedsmand vil finde, at den hele Brevverkling er voret utroligt i Aarenes Løb; jeg troer, at vi, som i en Snees Aar have været Embedsmænd, ville finde, at Antallet af de Sager, vi nu have at modtage og expedere, er omtrent det Tirdobbelte mod, hvad det var for en Snees Aar siden. Det er altsaa min Hovedgrund til at holde paa Portofrihedens Ophævelse, at jeg troer, at man ad den Vej vil komme til at overveie, deels om en Sag ikke kan finde sin Afgjørelse ved en mindre omhyggelig Behandling, end den for Tiden i mange Forhold er Gjenstand for, og deels om det ikke vil være nødvendigt at henlægge til de stedlige Myndigheders Afgjørelse en stor Mængde Sager om de største Bagateller, som nu indsendes til Ministerierne. Det er en

af de besynderlige Ting i vor Frihedsudvikling, at, medens der bestandig har været talt om og endnu bestandig tales om, at dette Bevillingshystem er noget hæsligt Noget, Noget, vi maae søge affkaffet derved, at vi faae bestemte Regler for de enkelte Tilfælde, saa komme disse Bevillinger dog altid frem i en Mængde Love, vi have faaet i de senere Aar, som f. Ex. i Bygningsloven og Næringsloven, og disse Bevillinger angaae tidt saadanne Forhold, som Ministeriet med al sin overlegne Indsigt dog har en langt mindre Kundskab til at afgjøre end den vedkommende stedlige Myndighed. Jeg troer, at ogsaa i den Henseende vil det være gavnligt at ophæve Portofriheden, det er i det Mindste et af de Gaab, som jeg knytter dertil; men det kan jo være, at det vil gaae mig som Postvæsenet, nemlig at jeg ogsaa i den Henseende lever i en Illusion. Det vil imidlertid Fremtiden vise.

Udvalget har tilladt sig i Slutningen af sin Betænkning angaaende denne Paragraph at henstille — og jeg beder den høitærede Finanzminister at sige et Par Ord derom — om det ikke kunde gaae an, at det i Lighed med de Løbesedler, der nu gaae imellem Postcontoirerne indbyrdes, tillades at sende aabne Skrivelser, indeholdende Efterlysninger og lignende Correspondancer, med et og det samme Firekillingsskriftmærke fra den ene Dvrighed til den anden. Jeg formener nemlig, at ved en noget liberal Fortolkning vil den Bestemmelse, hvorefter en Forsendelse kan gaae videre fra det ene Poststed til det andet uden ny Frigjørelse, saalænge den ikke har været ude af Postvæsenets Bærg, kunne anvendes paa saadanne Skrivelser. Naar en saadan Skrivelse indeholder følgende: „Hvis Skomagersvend N. N., som skal afhøres i et criminel Forhør, er i Fredericia, bedes jeg derom underrettet; ellers bedes Sagen sendt videre“, saa kommer Postbudet op paa Politiecontoiret i Fredericia og viser Politimesten denne Seddel; Politimesteren seer da efter i en Journal og siger maaffee: „Nei, denne Skomagersvend er nu reist til Veile“, hvorpaa han da blot skriver paa Sedlen: „til Veile“, og Sagen gaaer da til Veile. Naar nu Postbudet er saa venlig at